

Zon prjeni Zhel.

Wot teho zijeniczkeho Boha.

I. Wot Božeho bycja, a jeho wošebnosow.

I

Nun freut euch lieben Christen ic.

Nietk wěselcže so kšches
szjenjo, my zemny schiz
žy spjowacz wot Kne-
sa Boha nascheho, so
jeho nadži džiowacz: schto Boh
kam na nas wazik je, kak
welje krašnej dobroty nam
hubennu je scžinič.

2. Ja steho Ducha wo-
trocžk bjech, a wot tej šmer-
cže jaty, me nož a wodnjo
driješche rječ, pod Boži njew
bjech daty, ja pschezo łobje
sapannyh, a steho steho nje-
stannyh, rječ bje me schuz-
džom wobbač.

3. Ze skutki ničjo nepła-
čja, scho sniwi darmo bješche,
frei wobla dobrho nežada, ta
jeno na ške džješche, ton rječ

me jara tyschesche, šmerez
namni kudny knežesche, ja
kželi dnrbjač pannyč.

4. Duž Bohu žel wot
wjecznoszje tej mojej nusy
bješche, so dopomni šwojej
luboszje, mi sašo pomhacz
žyšche, won šwoju Wotžnu
Wutrobu, mi hubenemu wot-
tanfnu, najljepsche namnje
wazi.

5. Wot džješche kšwojmu
šynemi: čaš žada moju na-
du, dži na semju, moj naje-
lubschi, daj kudny šbožnu
radu, jim pomhaj šriješchnej
styšknošzje, wedž jich stej
šmertnej horkošzje, so stobu
žiwí budža.

6. Ton Šsyn bje Wotžu
pošluschny, won na semju
hew pschidže, wot čizstej Kne-
žny podjaty rječ nebie we

U

nim